

В. „Народно Съзнание“ излиза единъжъ въ недѣлята—въ четвъртъкъ.

Цѣната му е:

За година лева 6.
„ 6 мѣсеца „ 3.
„ 3 „ „ 2.

Единъ брой 15 стотинки.

НАРОДНО

СЪЗНАНИЕ

ПОЛИТИЧЕСКО-КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

ГОД I.

ШУМЕНЪ, 27 ЮЛИЙ 1887 Г.

БРОЙ 6.

Статии и дописки се изпраща до редакционния комитетъ на вѣст. „Народно Съзнание“, а пари и поръчки до отговорникътъ.

За частни обявления се плаща по 15 ст. на рѣдъ за всѣко първо печатание и по 10 ст. за всѣко послѣдующе.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи навадъ не се по-вращатъ.

Настоящия брой отъ вѣстника ни излизе на опредѣленото врѣме по независи-
мости отъ насъ причини.

Шуменъ, 26 Юлий 1887 г.

Ако човѣкъ противопостави повинитѣ за идването на князь Фердинанда въ България, които ни донасятъ европейскитѣ официозни вѣстници съ ония, които ни идатъ отъ София, то неволно ще се помисли, като въ какво положение се нами-
ра въпросътъ ни за българската корона и какъвъ край ще вземе той. Първитѣ съобщаватъ, че князь Фердинандъ още не се е рѣшилъ да дойде въ България, до като не получи напълно удобрѣнieto на силитѣ; повинитѣ отъ нашения источ-
никъ, напротивъ, ни увѣряватъ, че идва-
нето на княза ще бѣде наскоро и не ще се чака удобрѣнieto на всичкитѣ сили. Приготовленията, както се учимъ, че ста-
ватъ въ Руссе, Търново и София за по-
срѣщанieto на князь Фердинанда; зами-
нуването на *Натата* за Турно-Северинъ,
отъ гдѣто щѣлъ да излизе Княза; сви-
кването на прѣдставителитѣ въ Търново—
всичко това иди да ни убѣди, че идването на
княза е почти дѣло свършено, нѣщо, съ ко-
ето ще се тури край на неизвѣстността,
въ която е тласната татковината ни отъ
една година на самъ.

Едно нѣщо само не може да се обясни
нито отъ официознитѣ европейски вѣстни-
ци, нито отъ повинитѣ, които ни идатъ
отъ София. Това, което не може да се ра-
зумѣе е: да ли избора на князь Ферди-
нанда е удобренъ напослѣднѣ отъ Силитѣ,
нѣщо, което прави хората разпо да тъл-

куватъ неговото идване. Ний не искаме
да ставаме отзивъ на тѣзи тълкувания, за-
щото тѣ сж само едни прѣдположения,
пропетичащи отъ неизвѣстността за удо-
бръването или не на избора на князь
Фердинанда. Ний не можемъ да си прѣд-
положимъ даже, че княза се е рѣшилъ да
дойде въ България, безъ да се е увѣрилъ,
че искаването на европейскитѣ дворове
ще бѣде въ негова полза и че неговото
идване ще бѣде причина да се ускори
въпросътъ за удобръването. Ний правимъ
това заключение, като имаме прѣдъ видъ
думитѣ на князь Фердинанда, който е казалъ
Г-ну Тончеву: „България нѣма да ме ви-
ди че се стѣжисвамъ прѣдъ нѣкоя опас-
ностъ, но прѣди да захвана да работя
самъ, трѣбва ми малко време да поглед-
на около себе си и видя, като какво
тѣмки да върше Европа.“

Четохме ний съ голѣмо внимание въ два
броя на в. „Независима България“ обви-
ненията и причинитѣ за паданieto на Г.
Радославова, за когото ний бѣхме напо-
нили въ единъ брой на вѣстника ни, ка-
то въ сжното врѣме казахме, че съвсѣмъ
незнаемъ *защо падна Г. Радославовъ*.

Прѣди всичко, ний високо заявяваме,
че сме по-напрѣдъ *истински българи* и
че сждбата на измѣнената ни татковина ни
е била, е и ще бѣде най-близо до сърд-
цето ни отъ колкото сждбата на единъ
министръ или другъ нѣкой, па билъ той
кой ще и да е. Намъ е драгъ този, кой-
то сполучи да изведе България изъ кри-
зата.

Едно само ще кажемъ. Слѣдъ като два-
мата водители на либералната партия, Цан-

ковъ и Каравеловъ, едина по *имата* си,
а другия по *вигоглаството* си, се омас-
карихъ, станяхъ измѣнници на отечество-
то си и по тоя начинъ се сгрумулясахъ
съ главата на долу, въ лицето на Г. Ра-
савова ний вече виждахме единъ отъ о-
станжлитѣ неопитни водители на тая пар-
тия и, слѣдователно, нему оставаше (то-
ва видѣхме) да занеме прѣзидентското мѣ-
сто въ едно либерално министерство. О-
ще повече, желанието на Г. Петкова, ко-
ето се искаше въ думитѣ „*България ще
бѣде най-честита, ако някога има за
прѣзидентъ Г. Радославова*“, думи (ако
тий може да се припишатъ г. Петкову) пе-
чатани въ в. *Независимостъ*, за защита
на Г. Радославова противъ обвиненiята
отъ страна на органа на Каравелова „Т.
Конституция“, че той (Радославовъ) рату-
валъ противъ постѣпкитѣ на Каравелова
само, защото искалъ да стане прѣзидентъ,
това желание, повтаряме, се осществи и
ний, слѣдъ г. Петкова, комуто се пада пър-
венството, крайно бѣхме обрадовани отъ
това. Ний слѣдѣхме дѣятелността на Г.
Радославова до неговото паданieto. До то-
гава нищо не бѣше дошло да ни поколе-
бае въ вѣрата, която имаме въ него.
Слѣдъ паданieto на г. Радославова, ний
пакъ се искавахме въздържано и не вѣр-
вахме въ нищо, което и заявихме въ вѣ-
стникътъ си. Въ отговоръ на това, „Не-
зависима България“ ни расправи на дъл-
го и широко, съ всичкитѣ подробности,
причинитѣ и обвиненията за това безврѣ-
менно паданieto на г. Радославова. Слѣдо-
вателно, ний изслузахме обвинителната
страна. Остава да чуемъ и обвиняемата—
на която тѣжкото положение на страната не-

ПОДЛИСТНИКЪ.

ТРУДЪТЪ

ВЪ ПСИХИЧЕСКО И ВѢСНИТЕЛ-
НО ЗНАЧЕНИЕ.

ОТЪ

Ис. Ушинскій

Прѣвелъ

В. Юрдановъ.

(Продължение отъ брой 5.)

Тоя психически законъ, по който на-
слажденията трѣбва да се уравниватъ съ
труда, се прилага къмъ всѣкакъвъ родъ
наслаждения, колкото тий възвишени и
да сж. Да земемъ, наприимръ, наслажде-
нieto отъ искуството: пълнотата и посто-
янството на това благородно наслаждение
се кунува тѣ сжко съ трудъ. Само ху-
дожника, който е посвѣтилъ всичкия си

животъ на художническия трудъ, може на-
пълно, постоянно и безопасно да се на-
слаждава отъ произведенията на художе-
ството. Но, ако той запрати (захвърли)
труда, ако прѣстане да изучава законитѣ
на художественното творчество, а почне
само да ги глѣда и имъ се радва, то на-
слаждението скоро ще почне да си губи
за него силата и, най-сѣтнѣ, съвършено
ще се изгуби. Щомъ земе то да става
едно просто развлѣчение отъ скука, ско-
ро прѣстава да бѣде наслаждение, а слѣдъ
това скоро прѣстава да бѣде и развлѣ-
чение. Страстнитѣ събиратели на картини
и статуи захванатъ, може би, съ насла-
ждение, но свършватъ съ най-праздно ще-
славие, и скъпата картина, която могла
би да бѣде неисчерпимъ изворъ за на-
слаждение и изучаване за художника,
става много пжти вѣрдна за душата на
богаташа, който я купилъ. Поезията, му-
зиката, живописството, ваението могатъ да

бждатъ или отпочивка послѣ труда, или
трѣбва да сж живо свързани съ труда на
човѣка; кога тий станжтъ прѣдмѣтъ на
праздни прищевки, тогава не само губятъ
всичката си развивающа сила, но още
дѣйствуватъ отрицателно на нравственното
и умствено съвършенство.

Но да се качимъ още по-горѣ, до най-
високото стѣпало на човѣшкитѣ насла-
ждения. Задоволяването на най-благород-
нитѣ стрѣмления на човѣческото сърдце,
подвигитѣ отъ великодушие, патриотизмъ,
обичъ къмъ отечеството се извършватъ не
за едно наслаждение и дарятъ човѣка са-
мо съ минутно щастие, което свѣтва като
една искра и пакъ се изгубва. Ако човѣкъ
поиска да вземе по-голѣмъ данѣкъ и отъ
благородния си подвигъ, да сдържи тази
умайлива искра, то тя не само ще почне
незабавно да тъмнѣе, но като изгасне, ще
напълни сърдцето му съ воия отъ щесла-
вне и най-низко самодоволствие. Ако чо-

позволява да каже, права ли е или крива, па и ние това не искаме сега да чуемъ—и, тогава да се присъединимъ къмъ обвинители или обвиняемия—разбира се, като безпристрастни съдии. Както сочи, кризата, която ни измъчва, е на свършване, и, слѣдователно, не е далечъ врѣмето, кога ще чуемъ, какво ще излѣзе въ оправдание отъ тъй нарѣчената въ „Н. България“, *твѣта глава* на Г. Радославова.

Не му било времето.

Отъ нѣколко лица сме слушали да говорятъ, че не му е било врѣмето сега, въ тия разбъркани врѣмена, да отваряме борба противъ нашитѣ quasi водители на либералната въ градътъ ни партия, при всичко, че и тѣ сами знаели що за стоки сѣтъ и какъвъ е тѣхния либерализмъ. Трѣбвало е да сме потърпѣли до като се умирятъ врѣмената и тогава да сме раскрили тѣхнитѣ работи и да ги исхвърлиме изъ партията. Дѣйствително, прѣди да започнемъ ние борбата противъ тѣхъ, прѣкарахме и това прѣзъ умътъ си; ний много добръ съзнавахме, какъвъ кризисъ проживѣва татковината ни, но въ същото врѣме ний не можахме да продължаваме нашето търпение за подълго врѣме. Но вече отъ двѣ години отъ какъ ний именно търпахме всичкитѣ тѣхни дѣла, двѣ години ний бѣхме принудени противъ съвѣсѣта си да работимъ съ тия лица и да се трамиме прѣдъ хората, че смѣемъ да имаме за водители на партията си лица, които сѣ известни на всичкитѣ ни граждани и на цѣлото население отъ Шумненското окръжие съ минхлото и настоящето си. Намъ ни казвахъ въ очи, че еди-кой отъ водителитѣ на партията ни е такъвъ, еди-кой-онѣкъвъ и ний се червѣхме, защото сами знаехме, че тѣ дѣйствително сѣ такива, за каквито ни ги казвахъ, но нѣмаше какво да се прави: властта на градътъ ни бѣше въ тѣхни рѣцѣ и отъ *егиз* тѣхъ слушахъ. Интригитѣ, които тѣ тъй майсторски распрѣсвахъ изъ населението за нѣкои наши честни граждани, ни туряхъ въ невѣзможностъ да се обясимъ противъ тѣхъ, защото въ тия тѣжки времена

вѣкъ, на противъ това, земе да се сили да закрѣпи загасващото наслаждение, то ще излѣзе още по лопе: той може да се скрѣпи на постоянно поглѣдване на своитѣ мними или даже и истинни добродѣтели и да стане най за нетърпение, най безполезно сѣщество, и невѣзвратно да загине нравствено.

Но да вземемъ най-спокойното, най-продължителното отъ наслажденията,—наслаждението отъ семейното щастие, ний и тогава ще видимъ, че безъ трудъ и то е невѣзможно.

Ето двѣ млади сѣщества, на които сѣдбата е дала всичко, освѣнъ необходимостта да се трудятъ и възможността да намѣрятъ труда на живота. И двамата сѣ хубавелци, богати, млади, добри и умни: двамата страстно се любятъ и страстно желаятъ да си принадлежатъ единъ на другъ. Най-сѣтнѣ желанието имъ се изпълня. Тий *илуватъ* въ блаженство; но да ли въ дълго време ще се продължи това

доволно бѣше да ни прикачатъ епитетътъ *ирѣдатели* и ний да останеме верѣдѣ пхтѣтъ и да се чудиме, какъ да си омиемъ лицето отъ това позорно пятно. Ний търпахме, ний трѣбваше, като прѣбити, да се влѣчемъ слѣдъ тѣхъ и да носимъ укоритѣ на нѣкои отъ нашитѣ честни граждани, които си бѣхъ въ пълното си право да осъждатъ и нази заедно съ тѣхъ. Насъ ни тѣшѣше само мисълта, че до-ще врѣме да се разумѣемъ кой е кумъ и кой е сватъ.

Но ножътъ допрѣ до костта. Ний обмислихме твърдѣ добръ, че нашата борба съ 4—5 лица, осъдени отъ всички честни граждани и отъ цѣлото население на Шумненското окръжие, не ще ни най малко да попрѣчи на общедържавната ни борба, защото ний бѣхме напълно убѣдени, че шумненци не ще сръщнатъ обвиненията, които ний хвърляме противъ тия наши quasi либерали, като нѣщо ново, като нѣщо, което да не е тѣмъ известно, още по-вече, когато работитѣ, вършени напоследнѣ отъ тѣхъ, бѣхъ прѣминжли всѣка граница на търпението.

Чашата на търпението се вече прѣпълни и неможане да се чака, щото тѣ свършенно да опозорятъ либералната партия въ градътъ ни и съ това да направятъ гражданитѣ да се отрѣкнатъ и отъ либерализмъ и отъ всичко. Казахме си тогава, че времето му е дошло и подкачихме борбата безъ да чакаме *згодни* врѣмена. Да, трѣбваше да омийме пятното на либералната партия въ градътъ ни; трѣбваше да се прѣчисти каклицата отъ житото.

ДНЕВНИ НОВИНИ.

МѢСТНИ.

Много запитвания отпратихме ний къмъ градскиятъ ни кметъ, като, въ сѣщото врѣме, заявявахме, че ако не ни се отговори, ний ще почнемъ да вѣрваме за всичко, що се е писало. Нѣ кмета се мърлуша и нищо не отговаря. Мисли ли той, че ний не ще го накараме да ни отговори? Не е далечъ врѣмето, кога може да му се прѣдставимъ честно и почтен-

плавание? Уви, твърдѣ за кжсо време! Скоро се притѣпява чувството на задоволената страсть, и помѣжду наслажденията незабѣлжко хваща да се вмѣква скуката.

Жената е създадена отъ Бога като помощница на мъжа; но въ какво пѣкъ ще му помага, ако и самичекъ той нищо не работи? По тоя начинъ, главното назначение на жената не може да се изпълни, а, заедно съ това, малко-по-малко се изгубва и самото назначение на брака. Чувството на любовта се притѣпява: колкото и да го дърмачкатъ съпрузитѣ, то продължава да се отзовава сѣ по-слабо и по-слабо, и най-сѣтнѣ стѣвѣмъ замлъква; а сѣрдцето сѣ не престава да иска щастие, наслаждения, всѣка една минута и прѣзъ цѣлия дългъ животъ на човѣка. Тогава и двамата съпрузи захващатъ да поглѣдватъ на страна, да трѣсятъ наслаждения изъ вѣнъ домашния животъ, и свѣтовнитѣ виелници бържѣ ги завѣватъ на разни страни. Появяватъ се дѣтцата; но за дѣт-

но да го попитае за всичко това. Кризата, както се види, скоро се свършва, военното положение ще се вдигне, и рѣцѣтъ на гражданитѣ ще бждѣтъ развързани. Ще запърпятъ ние тогава ржавитѣ и ще *захванемъ*.

Въ 4-й брой на вѣстникътъ ни се писа, че депутатътъ ни Г. Ранчевъ слѣдъ връщанieto си отъ Търново е говорилъ за скорото отчисление на г. г. Шумненскитѣ инспектори В. Юрдановъ и М. Войниковъ, както и на г. Околийскитѣ Началникъ В. Кожухаровъ,

Минхххх се отъ тогава 20 и повече дни, нѣ нищо не станѣ.

На 23-й Шумнен. градскиятъ кметъ съ разсипни си е пратилъ съ пайтонъ да търси нѣкои депутати и лица отъ учил. настоятелство за да пдѣтъ на-бържѣ въ Общинското Управление. Научихме се най сѣтнѣ, че нѣкои отъ депутатитѣ, кметътъ съ 3—4 членове отъ състава и 3-ма уч. настоятели подписали едно заявление отъ 3—4 листа до Министерството на Нар. Просвѣщение, съ което искали отчислението на двамата Шумненски инспектори. Гражданитѣ сѣ силно възмутени отъ тая постѣпка на тия за нетърпение вече личности, и даже нѣкои прѣдложихъ да се направи телеграфически протестъ до Министерството. Нѣ, като се помисли, че инспекторитѣ сѣ изборни чиновници, избрани отъ цѣлъ окръгъ, а не отъ двама-триа окаяни депутати, че дѣлата на инспекторитѣ по училищата лѣжатъ прѣдъ очитѣ на министерството и че то не ще постѣжни тъй легкомисленно, за личната угода на нѣколко личности, за да нанесе ударъ на училищата въ окръга съ нищо неоправданото отчисляване на инспекторитѣ, напустихъ се мисълта за протестиране. Постѣжикитѣ на тия повилиѣли депутати ще накаратъ нѣкой пѣтъ гражданитѣ да сѣ держатъ ризата и да викнатъ до Бога.

РАЗНИ.

На 18 того Г-да Регентитѣ Стамбуловъ и Муткуровъ зиминхли отъ Варна за Руссе и отъ тамъ, както казватъ, за

цата има кой да се грижи и безъ майката: има за това боини, гувернантки и гувернийори.*) А бащата що остава да прави съ дѣтцата? Да ги помилва, кога си дойде дома, да ги махне отъ себе си, кога му додѣятъ—ето и всичкото. А при това сѣрдцето сѣ не прѣстава да иска животъ и щастие, всѣка минута, дълги дни, мѣсеци, години! Двамата съпрузи, като не намиратъ щастие единъ въ другъ, трѣсятъ го наоколо; тя—въ баловетѣ, въ труфилата, въ романитѣ, които подпалятъ трѣ-

*) Въ Европа тъй нарѣчената горня класа, а до негѣ и сѣрѣдната, за да може (ужъ) по-добръ да да въспитава дѣцата си, имъ наема различни боини, гувернийори и гувернантки, мѣжду които нарѣдко се сръщатъ сѣмци въспитатели, а по-вечето сѣ лопия си примѣръ и развалената нравственностъ свършенно развратяватъ дѣцата. У насъ до прѣди военната за освобождението ни нѣмаха и понятие за такива въспитатели и нашитѣ родители сами биваха въспитатели на дѣцата си и даже на най-малко не помислюваха какъ да си улѣнятъ тая трудна родителска задача. Но днесъ вече не е тъй: нѣкои отъ нашитѣ цивилизовани родители вече сѣ употребили потребата (?) отъ горнитѣ въспитатели, или, по-правичката да си кажемъ, сѣ поискали да

София. Г. Живковъ останалъ въ Варна. Някои отъ тукашнитъ депутати заминаха за станцията Каспечанъ, гдѣто причакали Г-да Регентитъ и отъ тамъ ги придружили до станцията Шейтанджикъ, а Г. Шумненскій Окр. Управителъ ги причакалъ на послѣдната станция.

Изъ града ни тия дни ходи слухъ, че новоизбранный Българскій Князь, Н. Ц. Височество Князь Фердинандъ Кобургскій, щѣлъ тия дни да дойде въ България и че, прѣдъ видъ на това, голѣми приготовления сж правяли въ Руссе, гдѣто княза щѣлъ да стъпи пръвъ пътъ на Българска земя слѣдъ избиранieto си.

На 25-й того се разнесе извѣстието, че заповѣдъ е била дадена за приготовленияето и заминаването за Руссе на два ескадрона отъ тукашния кавалерийскій полкъ, както и на една батарея. Тия знакове даватъ да се върва, че слѣдъ малко дни измъчений Българскій народъ ще бжде честитъ да види бждия свой вождь на сѣдбинитъ на неговото сѣсно икупено и силно измъчено отечество.

Вчера, недѣля, заминаха двата ескадрона отъ тукашния конний полкъ, единъ за Руссе а другия за Търново.

Научихме се, че вчера сутринта Яхтата съ Голубчикъ е тръгнала отъ Руссе за Турну-Северинъ за да земе Н. В. Князь Фердинанда. Както казватъ, князътъ щѣлъ да излѣзе отъ Ебенталъ на 30-й т. и ще се опати направо за България. Не е извѣстно още, да ли ще отиде въ Търново да положи клетва или ще заминне направо за София.

Столичний ежедневенъ вѣстникъ „Гласъ“, за който другъ единъ вѣстникъ бѣше писалъ (ако добръ помнимъ) че е спрѣлъ, почна да излиза.

Ний съ удоволствие прочетохме всичкитъ по важни статии отъ 1-й до 12-й брой, които получихме наведнѣжъ. Въ градътъ ни той се получава отъ доста лица отъ интеллигенцията и, върваме, че за напредъ ще бжде по-вече распространень.

сението на щастieto, въ кокетничението, въ трѣсенie на нова любовъ; той—въ клубоветъ, въ угощенията, въ картинитъ, въ ѣдението, въ танцовачкитъ; още една крачка, и свѣтостъта на брака е съборена, оня трандафиловъ вѣнецъ, когото толкова много искаха да нахлузятъ на главата си, е разсѣсанъ, задратенъ, зага-

подражаватъ на европейцитъ и бързатъ да си наематъ домашни възпитатели или възпитателки на дѣцата, Някои отъ родителитъ сж вече забравили, че тѣхъ не сж ги възпитавали никакви гуверньори и гувернанки, но сж ги възпитавали самитъ тѣхви родители, (и, слава Богу, у насъ по-рѣдко се срѣщаха нравственно развалени дѣца, отъ колкото въ Европа). Никое възпитание не може да бжде по-полезно и по-добро, отъ колкото възпитанието, което сами родителитъ даватъ на дѣцата си. Чуждия човѣкъ не може да милѣе за дѣтето, тъй както милѣятъ самитъ му родители. Дѣтето до 6-7 годишната си възраст трѣбва да се възпитава отъ родители, а ония родители, които искатъ да отхвърлятъ отъ себе си този дѣйствително тѣжъкъ товаръ—възпитанието на дѣцата си, грѣшатъ прѣдъ природата и не искатъ да ѝ върнатъ това, което сж тий (съ нея (природата) взели. Такива родители не сж смѣщи родители: тий сж убийци на дѣцата си.

Прѣвод.

Корреспондентина на Times въ София върва да знае, че Великото Народно Събрание ще се свика къмъ края на мѣсець Августъ.

Извѣстиятъ, отъ друга страна на Standard, че нови прѣговори сж се подкачили съ княза Саксенъ-Кобургъ за да го ангажиратъ да дойде скоро въ България. Князътъ, види се, ще да е расположенъ да приеме.

Телеграфътъ ни донесе, че императоръ Вилхелмъ на 25 Юлий, въ Гащанъ, щѣлъ да има свиждане съ императора Францъ-Иосифа. По поводъ на това, не е безинтересно да се знае какъ глѣда на това свиждане в. Nord, който минува за официозенъ органъ на Петербургския кабинетъ. Ето що пише той вѣстникъ въ броя си отъ 10 Юлий:

„Всѣкогодшното свиждане на двамата Императори, Германскій и Австрийскій, казва Nord, се е всѣкога глѣдало отъ австро-унгарския печатъ като една *своего рода* манифестация, въ сжщностъ различна отъ размишляванитъ посѣщения мѣжду суверени отъ единъ и сжщъ чинъ, въодушевени отъ сжщитъ примирителни и миролюбиви намѣрения. Слѣдъ изтупването на г. Бисмарка въ Вiena, не бѣше, дѣйствително, възможно да се глѣда въ Австро-Германскій съюзъ само установяването на добри отношения, които сжществуваша прѣди 1866 мѣжду побѣдителя и побѣдения при *Садова*, и трѣбаше да се приеме, че цѣлътъ на това сближение би трѣбало да има нѣщо по-вече отъ изглаждане на нѣкакви неблагоприятни въспомѣнания. Цѣлъ свѣтъ разбираше, че Берлинскій кабинетъ имаше по-голѣмъ интересъ да се оздрави срѣшу едно нападателно повръщане отъ страна на Аугсбургскій домъ, комуто князь Бисмаркъ бѣше паметилъ послѣдния кжсъ (парцалъ) отъ старата му императорска мантия.

Логично бѣше, прочее, да се прѣдполага, че, въ захранитѣ мѣжду г. Бисмарка и Австро-Унгарскитъ държавни мѣже прѣговори, въпросътъ за обѣщанитъ на Императора Францъ-Иосефа възнаграждения е игралъ една голѣма роля. До сега, никакъвъ положителенъ фактъ не бѣше дошелъ да разсиплѣ облакътъ,

зень въ калѣта и забравень за всѣкога. Такава е сѣдбата на всичкитъ бракове по страсть отъ хора, които нѣматъ никаква работа, не се трудятъ. Поглѣднете на такива съпрузи слѣдъ четири петъ години, и вий не ще помислите, че нѣкога ги е съединявало едно силно любовно чувство: у тѣхъ не е вече останала нито дира отъ чувство! Въ простото селско семейство, дѣто мѣжа въ лицето на жената си е избиралъ работница, и тя отъ него е искала да ѝ бжде стопанинъ и да ѝ прѣхранва. вий много пжти ще намѣрите по-вече чувства и истенска съпружеска привързанность. Тий се трудятъ наедно: еднаво, сдружно, като два вървѣжнати коне, съ трудъ подигатъ тѣжкитъ камъни, които имъ се прѣпречватъ по пътя на живота и всичкитъ спрѣчквания и смѣтки скоро се изгубватъ прѣдъ всѣкидневната потрѣба отъ сдруженъ трудъ. Тѣхъ ги съединява труда, и той е, който свято поддържа слабата искра на взаимното съ-

който закриваше тия прѣговори. Окупацията на Босна съдаде за Австрия само затруднения, макаръ официознитъ вѣстници да се хвалятъ прѣмногo за полученитъ до сега резултати отъ Австрийската администрация въ тая страна. Извѣстията, които ни показватъ австрийскитъ гарнизони въ Босна, оставени на безсрамната експлоатацияна една банда подрядчици—евреи, сж, неуспоримо, едно тържество за публичния моралъ, най-вече ако виновнитъ не сполучатъ да обезоржжатъ правосѣднето, както иматъ право да се страхуватъ тия, които познаватъ силната и слабата страна на управляющитъ класове въ монархията на Аугсбургитъ. Каквото и да бжде, окупацията на Босна е хвърлила блѣскава свѣтлина върху цѣлостъта и усъвършенствуването на военната организация на империята. Това е много, и въ Австрийското правителство очаква, безъ съмнение, други по сжщественни ползи, и тия ползи не ги виждаме да се достигатъ.

Всичко това не поклаща довѣрието, което има в. Neue Freie Presse въ голѣмото назначение на Австро-Германскій съюзъ. Спорѣдъ тоя либераленъ и оптимистъ органъ, едва сега се уцѣпява голѣмата цѣна на Австро-Германската солидарность. До скоро, казва той, когато още сжществуваше пристореното съглашение на тримата императори, умисленитъ и песимисти умове можахъ криво да познаватъ смисълътъ на сближенieto, което се извърши мѣжду Германия и Австрия; никакво съмнение не е позволение за напредъ; Г. Бисмаркъ се е окончателно отрѣкълъ отъ приятелството на Руссия. Той не крие вече, че единствениятъ искренъ приятель на Германия е Австро-Унгарската империя, и не е далечъ врѣмето, когато солидарностьта на двѣтѣ империи ще се докаже чрѣзъ едно общо дѣйствие по источната политика.

Такива сж надѣждитъ и прѣдвижданията на австро-германския леберализмъ, и трѣба да признаемъ, че, като се намѣрятъ прѣдъ лицето на случайни заплитания, за които прѣдвѣщателнитъ знакове се увеличаватъ къмъ брѣговетъ на Дунава, Виенскитъ политици ще иматъ твърдѣ много нужда отъ тая твърда върва, съ която се отличаватъ писачитъ на Neue Freie

чувствие и я придружава даже и прѣзъ врѣмето на спрѣчкванията, пороцитъ и прѣстѣпленията, които съпрузитъ биха направили единъ другиму,—поддържа я отъ олтарьтъ и до гробната дѣска: толкова е пълно съ дълбокъ смисълъ изражението на Библията, гдѣто Господъ назначава жената за помагачка на мъжа; тъй често се оправдава то сѣки денъ прѣдъ очитъ ни и ний, ако не искаме да се прѣструваме слѣпи, ще се убѣдимъ, че безъ трудъ, трудъ сжщински и сериозенъ, семейното щастие не е нищо друго освѣнъ една романическа химера (въображение). Като четете човѣкъ въ нѣкой романъ, че двѣ сжщества, които нищо не работятъ, горятъ отъ взаимна страсть и сѣтне тѣзи страсть се увѣичава съ бракъ, иска му се токо да попита. какво е станжло послѣ? Разумѣва се, какво е станжло: огъня на взаимната любовъ малко по-малко е изгасналъ и настѣпала оная картина, която по-прѣди описахме, хванали сж да се насичатъ единъ на други и сѣки е завилъ опашка на разни страни.

(Слѣдва).

Presse. За зла честь, единъ актъ отъ вѣра, едно *впръу*, не прави една демонстрация и твърдѣ много трѣба, да би австро-унгарскитѣ публицисти сподѣляли германопфлскитѣ убѣждения на виенския вѣстникъ. Вѣсто да си въображава прѣдполагаеми ползи, Egyetert's се пита, какви сж практическитѣ и похватнитѣ резултати отъ тая солидарностъ, толкова похвалявана отъ страна на двѣтѣ империи и дохожда до заключения, че до сега съюзътъ съ Германия е билъ само една едва прѣдрѣшена (прѣоблѣчена) васалностъ. Фактъ е, че при дебатитѣ за септената, Г. Бисмаркъ твърдѣ надутъ се отнасяше къмъ австрийскитѣ интереси на Истокъ, и че въ това врѣме сама Neue Freie Presse можа да констатира, че за Г. Бисмарка въпросътъ за взаимностъ та бѣше най-малкото отъ занимаията му.

Има ли мѣсто за вѣрване, че ако важни и непрѣдвидени приключения се случатъ въ България или въ Сърбия, Г. Бисмаркъ ще промѣни отведнѣжъ поведението си и, че, слѣдъ като е показалъ своята незаинтересованностъ той ще потвърди поне енергически принципа за общността на Австро-Германскитѣ интереси на Истокъ! То ще бѣде, отистина, най-удивителното развитие на политиката на германскій канцелеръ, Неговитѣ австрийски убожатели не ще пуснутижъ тогава сличая да ни изяснятъ едно подобно обръщане чрѣзъ разсуждения толко дълбоки, колкото и невѣроятни. Не сме ли чували да се повтаря въ една извѣстна срѣда, че незаинтересованността на Г. Бисмарка е само една измама (слѣпа врата) да доджие Русия вързу плъзгавата почва на българската политика?

Прѣдаване на гласовѣтъ въ водата. Вѣстникитѣ отъ Съединенитѣ Щати извѣстятъ, че Г. Едисонъ е направилъ ново изнамѣрване, което, ако се усъвършенствува, ще може да направи голѣми улеснения на мореплаванито.

Думата е за прѣдаването на гласовѣтъ въ водата. Едисонъ е измислилъ единъ най-простъ урѣдъ, съ помощта на който капитанитѣ на корабитѣ ще могатъ да кореспондиратъ върху море съ най-голѣма лѣснотия поне на 7 мили раздалечъ и то, като си служатъ най-добрѣ съ морската вода, като проводникъ на гласа.

Урѣдътъ, толкова лесенъ за употребление отъ всѣкакъвъ другъ електрически инструментъ, ще бѣде помѣстенъ въ кабинета на капитанина на всѣкакъвъ корабъ. Той състои отъ една парна свирка, която се съобщава съ машината и която се туря въ движение, като се завърти единъ малъкъ ключъ. Гласътъ се прѣнася въ водата посредствомъ единъ електрически кондукторъ въ съобщение съ една акустическа трѣба, намѣстена върху външната стѣна на кораба, подъ водната брѣзда.

Знае се, че гласътъ се прѣнася въ водата съ голѣма леснина: така, случвало се е далгачи да чуятъ шумътъ на машината на корабъ, който се намира още на петнадесетъ мили раздалечъ. Звукътъ отъ свирката на капитанина на кораба се прѣнася отъ вълна на вълна съ голѣма бързина. Когато вълната, която носи гласа, удари акустическата трѣба на кораба, за който е отрѣдено извѣстието, тя туря въ движение едно електрическо звъличе, помѣстено въ кабинета на капитанина на

тоя корабъ. Капитанина, или нѣкой служащъ, може тогава да приеме извѣстието посредствомъ единъ електрически инструментъ и да отговори за това по сжщия начинъ.

ТЕЛЕГРАММИ.

отъ
Агенция Хавасъ,

Римъ 19 Юлий. Смертъта на Депретиса се силно почувствова въ цѣла Италия. Погребението ще стане въ Страдела въ 8 часа и 30 минути сутринта. То ще стане тържествено. Тѣлото на Депретиса се балсамира. Царътъ ще дойде скоро въ Римъ.

Брюкселъ, 19 Юлий. Nord, органътъ на руската канцелария, опровергава, че щѣло да бѣде въпросъ за испращане единъ русскій генералъ, като регентъ въ България. Сжщия вѣстникъ не вѣрва, князь Кобургъ да бѣде расположенъ да иде въ София.

Римъ, 19 Юлий. Г. Криспи е натоваренъ съ управлението на Външнитѣ дѣла.

Цариградъ, 19 Юлий. Тѣй като днесъ Египетскій въпросъ сѣ, нѣ съ едно око само, защото Англичанитѣ се показватъ да се приготвятъ мълчеливо за нова борба, Портата се е завила съ Българскій въпросъ. Искрво Портата имала намѣрение да се повърне на русскій проектъ, който се състои въ наименоване единственъ регентъ, който да приготви работитѣ въ желаемата отъ Русия смисълъ, тоя регентъ можалъ да бѣде князь Кобургъ; нѣ, по възраженията на едно компетентно лице, че тоя проектъ можалъ би да докара резултатъ диаметрално противоположенъ—избранието на князь Батенберга намѣсто избиранieto на князь Кобургъ.—Портата се показваше да напуца тоя проектъ и да приеме една друга идея, основана върху единъ пасажъ отъ V протоколъ на В. трактатъ. Тоя пасажъ, който се отнася на редакцията на VII члѣтъ на трактата, съдържа слѣдующата декларация на князь Бисмарка: Ако Българитѣ, по лоша воля или естествена непригодностъ, не могатъ да подведатъ работи тѣ по новоустановения рѣдъ, Европа ще трѣба да размисли за това, нѣ по кжсно и когато минута ще да е дошла.

Портата, като помислила, че тая минута е дошла, ще покани Европа да размисли за това, съобразно горѣ-приведенный протоколъ, или друго-яче казано, ще прѣдложи да се събере една конференция. Слѣдователно, може да се вѣрва, че Портата ще прати наскоро една циркулярна нота въ тая смисълъ. При това, Портата най-напрѣдъ ще се потруди да направи Русия да излѣзе отъ тая си твърдостъ за князь Кобургъ, нѣ Русия е обявила отново, че тя ще продължава да държи очаквателна политика.

Относително Египетскій въпросъ, Великий Везиръ продължава отъ себе си да работи съ Схръ-Уайта, за да се поченятъ пакъ прѣговоритѣ въ Цариградъ.

София, 20 Юлий. Регентитѣ тръгнатъ отъ Варна за Русе. Тѣ ще бѣдѣтъ вѣроятно въ София слѣдъ три дни.

Москва, 21 Юлий. Катковъ умрѣлъ.

—Виена, 20 Юлий. Спорѣдъ вѣстникитѣ съ снощи, тръгването на князь Кобургъ за България е неизбежно. Дворътъ на князътъ ще бѣде вече устроенъ. Полаганието на клѣтва прѣдъ Събранието ще стане идущий четвъртъкъ.

—Парисъ, 21 Юлий. Портата е телеграфирала на княза Кобургъ да не отива въ България прѣди да се свърши споразумяването на силитѣ.

—София, 20 Юлий. Носи се слухъ тука, че Г. Нелидовъ щѣлъ отново да настави за

приемането на старитѣ прѣдложения за рѣшенieto на Българскій въпросъ, прѣдложения, които състоятъ въ избиранieto на единъ регентъ, който да растури Събранието и да извърши нови избори. Тоя слухъ, глѣданъ като не точенъ, произведе лоше впечатление, защото се глѣда, че единственното възможно рѣшение на въпроса е припознаването на княза Кобургъ за князь на България.

—Парисъ, 21 Юлий. Една депеша, получена отъ в. „Правда“, увѣрва, че князь Кобургъ е тръгналъ вчера за въ България; нѣ една телеграма, която приемаме отъ Виена, увѣрва, че княза не е зель още окончателно рѣшение.

—Парисъ, с. д. Въ едно съобщение, адресирано до вѣстникитѣ, свидетелитѣ на генерала Буланже обявяватъ, че се оттеглятъ понеже свидетелитѣ на г. Ферри отказватъ да приематъ условията за боя. Първитѣ, слѣдъ като искали едно неопрѣдѣлено стрѣляние до като единъ отъ противникитѣ се рани, бѣхж дошли да се съгласятъ на едно само стрѣляние отъ 20 крачки безъ команда. Свидѣлитѣ на Ферри приели това, нѣ само стрѣлянието да стане отъ 25 крачки.

—Виена, с. д. Вѣстникитѣ отъ снощи не знаятъ още абсолютно намѣрението на княза Кобургъ. Сочн, че Портата прави всичко възможно за да отклони княза Кобургъ да влѣзе въ България безъ прѣдварителното споразумяване на силитѣ.

—Виена, 22 Юлий. Спорѣдъ в. Wiener Allgemeine Zeitung, князь Кобургъ щѣлъ да тръгне за България снощи.

Другитѣ вѣстници отъ тая сутрина нищо не знаятъ.

—Верлинъ, 22 Юлий. В. Germania не очаква промѣнение въ руската политика вслѣдствие смертъта на Каткова, тѣй като партизанитѣ на послѣдния продължаватъ да занимаватъ влиятелни мѣста.

Post казва, смертъта на Каткова нито ползува нито врѣди Германия.

Парисъ, 22 Юлий. Единъ циркуляръ отъ г. Флуранса констатира, че Схръ Волфъ и турскитѣ министри, върѣйки общанieto имъ нищо да не заключватъ безъ да обадятъ на Франция, сж подписали една конвенция, противна на интереситѣ на Франция, на Турция и на Европа.

Циркулярътъ приписва двѣ важни криви извършвания въ конвенцията. Тя раздѣляше сюзеренството надъ Египетъ мѣжду Султана и Англия и не опрѣдѣляше никаква вѣрна дата за свършването на дѣлото на Англия въ Египетъ.

Циркулярътъ на г. Флуранса е твърдѣ умѣренъ, нѣ искава твърдо намѣрението на Франция да слѣди рѣшението на Египет. въпросъ.

ПОПРАВКА.

На страница 22 подлистникъ 3-та колона, 2-й редъ отъ долу на забѣлѣжката, вмѣсто *употрѣбили*, четн *усѣтили*.

Съ голѣмо прискѣрбие се научихъ за смертъта на милия си баща:

Никола Ст. Шамарджиевъ,

роденъ на 1822 год. въ г. Шуменъ. Той е билъ добъръ гражданинъ и примѣренъ родителъ прѣзъ живота си. Слѣдъ едногодишно болѣдуване, на 18-й Май 1887 г. въ 5 часѣтъ вечерта въ родния си градъ е прѣдалъ Богу духъ.

Вѣчна му память!

Я. Н. Шамарджиевъ.